

neste Slægtninge f. Eks. betale 7 pCt., hvor Børn kun betale 1 pCt. Det er jo i sig selv et fuldstændig rigtigt Princip, men jeg maa tilstaa, at den Form, den højtærede Minister har valgt, synes mig at komme til at hvile noget tungt paa de helt smaa, for Resten ogsaa de mellemstore Arvelodder, idet han begynder med 10 pCt. af en Arv paa 1,000 Kr. Nu maa de Herrer forstaa, at i det Øjeblik der til en fattig Slægtning eller et Tyende eller en gammel Ven testamenteres 2,000 Kr., er det at forlange 210 Kr. af disse Penge maaske meget principskønt, men demokratisk og retfærdigt tror jeg ikke, det er. Jeg tror derfor, man hellere bør følge samme Princip, som er fulgt i den tyske og den svenske, og jeg tror ogsaa i den norske, Arvelov, at sætte Arven til fremmede i et vist Forhold til Arven til Børn, saaledes at der mellem laveste og højeste Sats for fremmede er samme Forskel, samme Procent som mellem laveste og højeste Skat for Børn. Deraf vil følge, at mens efter Ministerens Forslag Børn skulle betale fra 1 til 6 pCt., fremmede fra 10 til 15 pCt., ville efter den af mig foreslaaede Skala Børn betale fra 1 til 6, fremmede fra 3 til 18 pCt., idet der bliver samme Forhold mellem 3 til 18 som mellem 1 til 6. Det er urimeligt, at en Arv paa 20,000 Kr. betaler 14 pCt., naar den største Arv kun betaler 15 pCt. Der bør være samme Forhold i det ene som i det andet Tilfælde, og det er ogsaa anerkendt i de fleste Skatte-love. Jeg gentager, som sagt, at en Beskatning med 210 Kr. paa en Arv paa 2,000 Kr. er i Virkeligheden at lade Skatte-skruen arbejde paa en aldeles hensynsløs Maade.

Vender jeg mig derefter til det andet Princip, hvor mit Parti formentlig og Landstinget ville gøre nogle Indvendinger, nemlig med Hensyn til offentlige Legater, er der jo her foreslaaet en Afgift af 12 pCt. og 6 pCt. Det maa imidlertid erindres, at Stat og Legater begge have offentlige Formaal; man kan for saa vidt sige: Den ene Lomme og den anden Lomme. Men man maa tage det rent psykologisk. Legatstifteren kan jo som oftest ikke eller rettere sagt aldrig tage sine Penge med sig i Graven. Men at stifte Legater er alligevel en Ting, man bør opmuntre, og det vil ofte staa som en Uretfærdighed for den vedkommende; en Mand, der ikke er øvet i Dialektik, vil maaske ikke rigtig kunne forstaa, at Staten vil tage 12 pCt. af ham, naar han giver Penge til en offentlig Stiftelse. Jeg tror derfor, den højt-

ærede Finansminister gør vel i at nedsætte Satserne 12 pCt. og 6 pCt. til 6 pCt. og 1 pCt. Jeg har ingen Ting mod en Legat-afgift af 1 pCt.; naar alt kommer til alt, er en Procent ingen Herregaard, men jeg maa tilstaa, at naar Legatet gaar til offentlige Formaal, som Staten i og for sig billiger, synes det mig aldeles urimeligt at give det en Straffebet fra 6—12 pCt.

Saa er der en Ændring, som maaske i nogen Grad mildner den Skala, jeg har tilladt mig at foreslaa, nemlig den angaaende Møbler, Indbo og Husgeraad. Jeg har dér tilladt mig at stille den Ændring, at i Tilfælde af, at Ægtefællen arver, hvad enten det er Fællesbo eller Særbo, skal Ægtefællen ikke betale Arveafgift af sit Indbo; naar en Mands Kone dør, og der, som det jo ofte er Tilfældet, har været oprettet Ægtepagt, staar det for mig som ganske urimeligt, at den Omstændighed, at han ifølge testamentarisk Bestemmelse skal arve hendes Møbler, skal gøre, at han skal betale Skat deraf, navnlig da Møbler og Husgeraad ikke ere indtægtgivende Medier; det er i Virkeligheden at beskatte Ægtefællen haardere, end man bør; og navnlig ved en progressiv Skat vil det være urigtigt. Jeg tillader mig at foreslaa mine Partifæller og andre ærede Medlemmer at undtage Indboet fra Arveskat, naar det er Ægtefællen, der arver det. Det staar stadig for mig som en vis Urime-lighed, at en Mand, som maaske sidder daarligt i det, og i hvert Fald har økonomiske Forpligtelser, oven i Købet skal betale en Skat af et Indbo, som han under andre Forhold slet ikke vilde anskaffe sig, hvis han skulde købe det fra nyt af.

Under Afdeling C har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag, som det højtærede Flertal har accepteret, saa jeg skal ikke komme videre ind paa det; de Ændringsforslag, som det højtærede Flertal har stillet under Nr. 5, 6, 7 og 8, tiltræder jeg subsidiært. Deriblandt er der ogsaa et Ændringsforslag angaaende Arveforskud. Det har staaet for mig saaledes, at det kan være ganske rigtigt at beskatte Arveforskud, men i mange Tilfælde er det haardt. Jeg sætter, at et ungt Menneske kommer til at studere, saa vil Faderen kunne føre Udgiften dertil op med 800 à 900 Kr. om Aaret, selv om det ikke har kostet ham saa meget. Jeg ved mange Tilfælde, hvor man for at gavne Søstrene har taget haardt paa Sønnen. Ifald Faderen sætter det op til 800 à 900 Kr. om Aaret, vil det jo hvis Drengen skal studere og læse en halv Snes Aar, let svare